

רע"פ 4008/20 - אלכסנדר מירוצ'ניק נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4008/20

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: אלכסנדר מירוצ'ניק

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בתיק ע"פ 24821-03-20 מיום 11.5.2020 שניתן על ידי כב' השופטים יעקב שפסר, ריקי שמולביץ וחגי טרסי

בשם המבקש: עו"ד דרור שלום

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטים י' שפסר (סג"נ), ר' שמולביץ, ח' טרסי) מיום 11.5.2020 בע"פ 24821-03-20, בגדרו נדחה ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום ברחובות (כב' השופטת א' סבחת-חיימוביץ) בת"פ 27157-08-17.

רקע והליכים קודמים

1. על פי עובדות כתב האישום, ביום 8.4.2017 בשעות הבוקר פרץ ויכוח בין המבקש לבין בתו ואשתו (להלן: אנה וקרינה). במהלך הוויכוח זרק המבקש מגבת לעבר אנה והכה במצחה בידו, וכן זרק בקבוק מים שפגע בקיר והתפוצץ. בהמשך, רץ המבקש אחרי קרינה בעודו מחזיק סכין ואיים עליה שירצח אותה ויחתוך לה את הלשון, ולאחר

עמוד 1

מכן זרק לעברה את הסכין, אך הסכין לא פגע בה. עוד איים המבקש על אנה ועל קרינה שאם לא יתנצלו בפניו תוך רבע שעה, הוא יהרוג אותן ובני משפחה נוספים. לבסוף, דחף המבקש את קרינה. בשל כך, יוחסו למבקש עבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), תקיפה סתם - בן זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק, תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק וניסיון לתקיפה סתם - בן זוג לפי סעיף 382(ב) בצירוף סעיף 25 לחוק.

למען שלמות התמונה, יצוין כי אנה, קרינה ובנו של המבקש (להלן: רון) מסרו גרסאות מפלילות בחקירותיהם הראשוניות במשטרה. עם זאת, אנה וקרינה חזרו בהן מהגרסה המפלילה בליל 8.4.2017, ביקשו לבטל את התלונה במשטרה ודבקו בחזרתן מגרסה זו גם בעדותן בבית המשפט. רון חזר בו מגרסתו המפלילה בעדותו בבית המשפט. לכן, השלושה הוכרזו כעדים עוינים.

בית משפט השלום קבע כי יש להעדיף את הודעות קרינה, אנה ורון במשטרה, על פני עדותם בבית המשפט, מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: הפקודה). זאת, משנקבע כי אנה לא מסרה הסבר מספק לשינוי בגרסתה וכי לא נמצא כי חתמה על הודעותיה בשל איומים או כי הודעה אחת הועתקה מאחרת; כי לא נמצא בסיס לטענות קרינה בדבר חתימה על הודעה בשל איום ולחץ או בדבר רישום הדברים מפי החוקרים או העתקה ממסמך אחר; וכי רון לא סיפק הסברים משכנעים לכך שלא אישר בעדותו את החלקים המפלילים מהודעתו במשטרה. בית המשפט קבע כי הודעות אנה, קרינה ורון מחזקות זו את זו, וכן מצא חיזוק בעדויות העדים הנוספים - בן זוגה של אנה והשוטר והמתנדב שהגיבו לדיווח על האירוע.

לאור האמור, הורשע המבקש בביצוע העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, והוטל עליו עונש של 4 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות, 6 חודשי מאסר מותנה וקנס בסך 4,000 ש"ח.

2. ערעור שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי הן על הכרעת הדין הן על גזר הדין נדחה. בית המשפט המחוזי סקר את קביעותיו העובדתיות של בית משפט השלום ואת טענות המבקש וקבע כי הכרעת הדין מבוססת כראוי וכי טיעוני המבקש לא מתיישבים עם הראיות. מכל מקום, קבע בית המשפט כי הכרעת הדין מבוססת על קביעות עובדה ומהימנות, אשר אין דרכה של ערכאת הערעור להתערב בהן, וכי אין מדובר במקרה חריג המצדיק התערבות.

המבקש הגיש בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, היא הבקשה שלפניי.

נימוקי הבקשה

3. המבקש סבור כי יש מקום ליתן לו רשות ערעור משעולה בעניינו שאלה בעלת חשיבות משפטית וחוקתית. לשיטתו, השימוש שנעשה בסעיף 10א לפקודה שגוי ואין כל הצדקה לדחות את עדות כל העדים ולהעדיף את גרסתם המפלילה. זאת משמדובר ב"הפעלה משולשת" של סעיף 10א לפקודה; משלא נותרה עדות מפלילה ממקור ראשון בפני בית המשפט; משאנה וקרינה חזרו בהן מגרסתן עוד במשטרה וזמן רב טרם עדותן בבית המשפט; משבין מסירת גרסאותיהן הראשונות של אנה וקרינה ועד לחזרתן בהן, היה המבקש נתון במעצר ולכן אין חשש ששינוי הגרסאות נבע מהשפעתו עליהן; משבית המשפט שגה משראה בהודעות השונות ככאלה שמחזקות זו את זו, עת התשאול נערך

כשכולם ישבו יחדיו ומשייתכן שקרינה ואנה חתמו על ההודעות אחת של השנייה; משעדות שלוש העדים שחזרו בהם הייתה קוהרנטית ומהימנה והם סיפקו הסברים לחזרתם מגרסתם הראשונה; החקירה לקתה בפגמים, ועל כן העדפת הגרסאות הראשונות שניתנו במהלך אותה חקירה, בעייתית.

דיון והכרעה

4. לאחר עיון בבקשה על נספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

הלכה היא כירשות ערעורב"גלגול שלישי" תינתן במקרים בהם מתעוררת שאלה עקרונית בעלת חשיבות משפטית או ציבורית החורגת מעניינים הפרטיים להצדדים, אובמקרים חריגים, משיקולי צדק או בשל חשש שנגרם למבקש עיוות דין מהותי (רע"פ 3569/20 אלטאראוס נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (7.6.2020)). הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות המידה האמורות.

5. חרף ניסיונו של המבקש לשוות לבקשה אצטלה עקרונית, הרי שהיא ממוקדת בעניינים הפרטיים ואינה מעוררת כל שאלה בעלת חשיבות משפטית. טענות המבקש שערעוריות במהותן ורובן הועלו בפניבית המשפט המחוזי, אשר נדרש אליהן וסמך ידיו על קביעות בית משפט השלום. לפיכך, נראה כי הבקשה מהווה ניסיון לערוך "מקצה שיפורים" לתוצאת הערעור, ניסיון שאינו מצדיק, ככלל, היעדרות לבקשת רשות הערעור.

מעבר לנדרש, יודגש כי לא מצאתי שהשימוש שנעשה בסעיף 10א לפקודה שגוי, משבית משפט השלום מצא כי שלוש העדים לא סיפקו הסברים מספקים לחזרתם בהם מגרסתם המפלילה ולכן העדיף את הודעותיהם במשטרה (ראו עמ' 8, 12 ו-14 להכרעת הדין). בית משפט השלום התייחס בהכרעת הדין לנסיבות ואופן גביית הודעותיהן של אנה וקרינה, נתן אמון מלא בעדות השוטר שגבה את ההודעות, וקבע כי לא נמצא דופי בהתנהלותו (עמ' 7 להכרעת הדין), ומשכך, אין כל פגם בהעדפת הגרסאות שנמסרו במשטרה על פני העדויות שניתנו בבית המשפט. מדובר בקביעות מהימנות אשר לא מצאתי כל הצדקה להתערב בהן בגלגול שלישי, וממילא הן מקובלות עליי.

לא מצאתי בטענה בדבר "הפעלה משולשת" של סעיף 10א לפקודה, קרי העדפת אמרות החוץ של שלוש עדי התביעה, כל עוד העדפה זו נומקה כדבעי על ידי בית המשפט, כדי סיבה המצדיקה התערבות (ראו לדוגמה ע"פ 2264/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10ג (3.8.2011)). לעיתים דווקא חזרתם הסיטונית של עדי תביעה מאמרות החוץ שמסרו, יכולה ללמד על קיומו של מכנה משותף שהביא לכך.

6. בנסיבות אלה לא מצאתי מקום ליתן רשות ערעור, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ח' בתמוז התש"ף (30.6.2020).

ש ו פ ט

עמוד 3

